

Forudsætning, at vi ønskede at optage Arbejdet igen i næste Samling. Det eneste, et Flertal i Udvalget kunde ønske, var, at Stillingen paa Teatervæsenets Omraade skulde være ganske uforandret, naar vi traadte sammen igen til Efteraaret, som den var i det Øjeblik, naar vi forhaabentlig om ikke alt for lang Tid forlade disse Sale. I saa Henseende er der jo i alt væsentligt intet i Vejen. Vi have en Lov, som ordner disse Forhold, nemlig Loven af 12te April 1889, som ikke af sig selv løber ud eller ophører, men der er, som alt berørt ved 1ste Behandling, dog en enkelt Bestemmelse i denne Lov, som har faaet en vis temporær Karakter, nemlig den i Lovens § 3, 2det Stykke, der lyder saaledes: „Før den 1ste Oktober 1899 maa ingen ny Teaterbevillinger gives for et længere Tidspunkt end til den 1ste April 1900, og nu-gældende Bevillinger maa kun fornys for samme Tid.“ Hvad var Meningen med denne Bestemmelse? Det var en almindelig Forudsætning inden for de forskellige Lovgivningsfaktorer den Gang, at man skulde tage Teaterspørgsmaalet op i Løbet af en halv Snes Aar. Man vilde da have, at Stillingen skulde være uforandret paa dette Tidspunkt. Der var et Punkt, som havde spillet en stor Rolle under Forhandlingerne om Loven af 1889, nemlig Hensynet til Indehaverne af Privilegier for de private Theatre. Det var meget stærkt blevet gjort gældende fra den daværende Justitsministers Side, at disse Indehavere havde en Retsstilling omtrent som Apotekernes, at der var givet dem Privilegium, og at disse Privilegier altsaa maatte betyde, at man ikke maatte gøre Teaterdrift fuldstændig fri eller strø Teatertilladelser ud med alt for rund Haand. Ud fra dette Standpunkt fastholdt man den Gang en Bestemmelse, som skulde sikre, at naar man, en halv Snes Aar efter Lovens Givelse, kom til at behandle Teaterspørgsmaalet paa ny, skulde man staa frit og uhindret af Hensynet til disse private Teaterprivilegier. Hvis man nu overhovedet tillægger dette Hensyn nogen Betydning — og andre ærede Medlemmer og andre Faktorer af Lovgivningsmagten tillægger dette Spørgsmaal mere Betydning end f. Eks. jeg gør det — men jeg siger, hvis man tillægger dette Spørgsmaal nogen Betydning, maa man betragte det som et temmelig beklageligt Forhold, at den 1ste Oktober 1899 faar den højtærede Justitsminister, hvis det er ham, der er Justitsminister til den Tid, og ellers hans Efterfølger Ret til at give Bevillinger fuldstæn-

dig frit til alle og enhver, forny de nuværende Bevillinger paa nok saa lang Tid, altsaa give Bevillinger til alle og enhver og hvor som helst. Ja, det er endogsaa et meget vanskeligt juridisk Spørgsmaal, som jeg ikke tør paatage mig at afgøre, om han ikke kan give Bevillinger af et hvilket som helst Indhold, han ønsker, idet det er et Spørgsmaal, som — gentager jeg — jeg ikke tør vove at udtale mig med Sikkerhed om, hvorvidt den Bestemmelse, som staar i Loven af 1889, at Justitsministeren ikke maa gøre nogen Indskrænkning med Hensyn til Kunstarten osv., kun gælder de nuværende Bevillinger og de Bevillinger, som blive udstede indtil den 1ste Oktober 1899, eller tillige de Bevillinger, som Justitsministeren vil udstede efter den Tid. For at udelukke enhver Tvivl om disse Forhold, for at Stillingen skal være ganske og ubetinget den samme, som den er i dette Øjeblik, er det, at det nærværende Forslag er blevet fremsat. Det gaar altsaa ud paa at forlænge den Frist, inden for hvilken Justitsministerens ubetingede Handlefrihed bliver indskrænket, med to Aar. Jeg skal bemærke, at i den Skikkelse, i hvilken den højtærede Justitsminister tidligere har kendt dette Forslag og, for at bruge et ret douce Udtryk, ikke syntes rigtig godt om det, var det kun et Aar, denne Frist var bleven forlænget. Nu kunde det synes, at det at forlænge den med to Aar, var i endnu højere Grad at binde Justitsministeren, men i Virkeligheden er det ikke Tilfældet. Dette fremgaar jo bestemt deraf, at hvis jeg sagde 10—20—25 Aar, vilde jo i Virkeligheden de nuværende Privilegier kunne forlænges for en meget lang Tid, og altsaa de nuværende Privilegiehavere faa en ret sikker Retsstilling, og, saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Justitsminister, var det jo særlig dette Moment, som for ham var afgørende til ikke at synes om Lovforslaget. Alle-rede to Aars Frist maa altsaa gøre Forslaget mere acceptabelt for Ministeren. Jeg skal til yderligere Begrundelse tilføje, at jeg tror, at det i det hele taget vil vinde almindelig Tilslutning her i Tinget og fra meget forskellige Sider, at det ingenlunde er i sig selv ønskeligt, at Regeringen har en ubetinget Handlefrihed paa dette ret delikate Omraade.

Lovforslaget indeholder endnu en anden Paragraf, § 2: For den i Efteraaret 1899 sammentrædende Rigsdag fremsætter Justitsministeren Forslag til Revision af nævnte Lov. Det vil erindres af ærede Medlemmer, der fulgte Diskussionen om